

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelonà cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Barcelona, ciutat de flors

Ni València ni Sevilla s'ofenguin; però el que és avui dia, la supremàcia de les flors, en quantitat i en qualitat, la gaudim a Barcelona.

I orgullosos com n'estem, nosaltres, amants de les flors com el primer, volem proclamar-ho ben alt, per veure si arriba a oïdes dels que formen els cartells de propaganda a l'Atracció de Forasters", i en fan un de força florejat que digui talment això:

"Barcelona, Ciutat de flors".

Què millor, al dir d'ella? On hi ha flors, hi ha bons olors, bells colors i folls amors, tres variants excelses de l'art i la bellesa; i amb elles, una munió, un vaitot de joveselles gaies, fresques i joioses, que són la millor Atracció pels d'ací i pels d'allà; car, qui són, si no elles, les que principalment han format l'origen de l'expandiment i creixença del conreu i mercat de flors a casa nostra?

Perquè, tret dels rams obligats d'obsequi en alguns beneficis o dels més obligats encara quan rebem la visita d'algun personatge dels gruixuts, si no hi haguessin moltes damiselles atractives, se'n faria tant de consum de flors? Pels morts, ja se sap les que es gasten, i en les batalles, quan n'hi ha, no se'n gasten...

Es concep, per altra banda, que a les velles o a les disgraciades ens passi per la ment remetre'ls flors? No. A les primeres, amb un ventall fosquet o negre, o bé uns rosaris, sortim del pas; i a les segones, com que no se'ns acut anar-hi amb segones, quan bonament ens recordem d'elles, complim d'allò més bé amb un estoig de perfumeria o una capseta de xocalatins.

Les flors tenen el seu llenguatge propi i valuós, i aquest llenguatge, prou sabut, és fet sols per l'atracció que mou el sexe, sobretot en l'època de les primeres il·lusions i dels primers neguits.

Així, per conseqüència, el dir que Barcelona és Ciutat de flors, és repetir tot el que més formosament es pot pronunciar en el seu mèrit.

Ja no és tan sols al tradicional mercat de la Rambla, on hi manca únicament la uniformitat d'ombrelles noves. Es avui dia,

aqueix reguitzell de botigues escampades per la Ciutat on les flors i les cares boniques s'hi junyeixen brollant com a meravella misteriosa del jardí d'Alah.

Són aquesta munió de parcs i jardins que de mica en mica han anat apareixent per la Ciutat i els seus voltants, i on hi creixen les floretes vistoses com per art d'encantament. Són les que encisen l'Exposició; i són les d'aqueix pomell de noies encisado-

res que us les ofereixen tan bellament a les portes del "Pueblo Español".

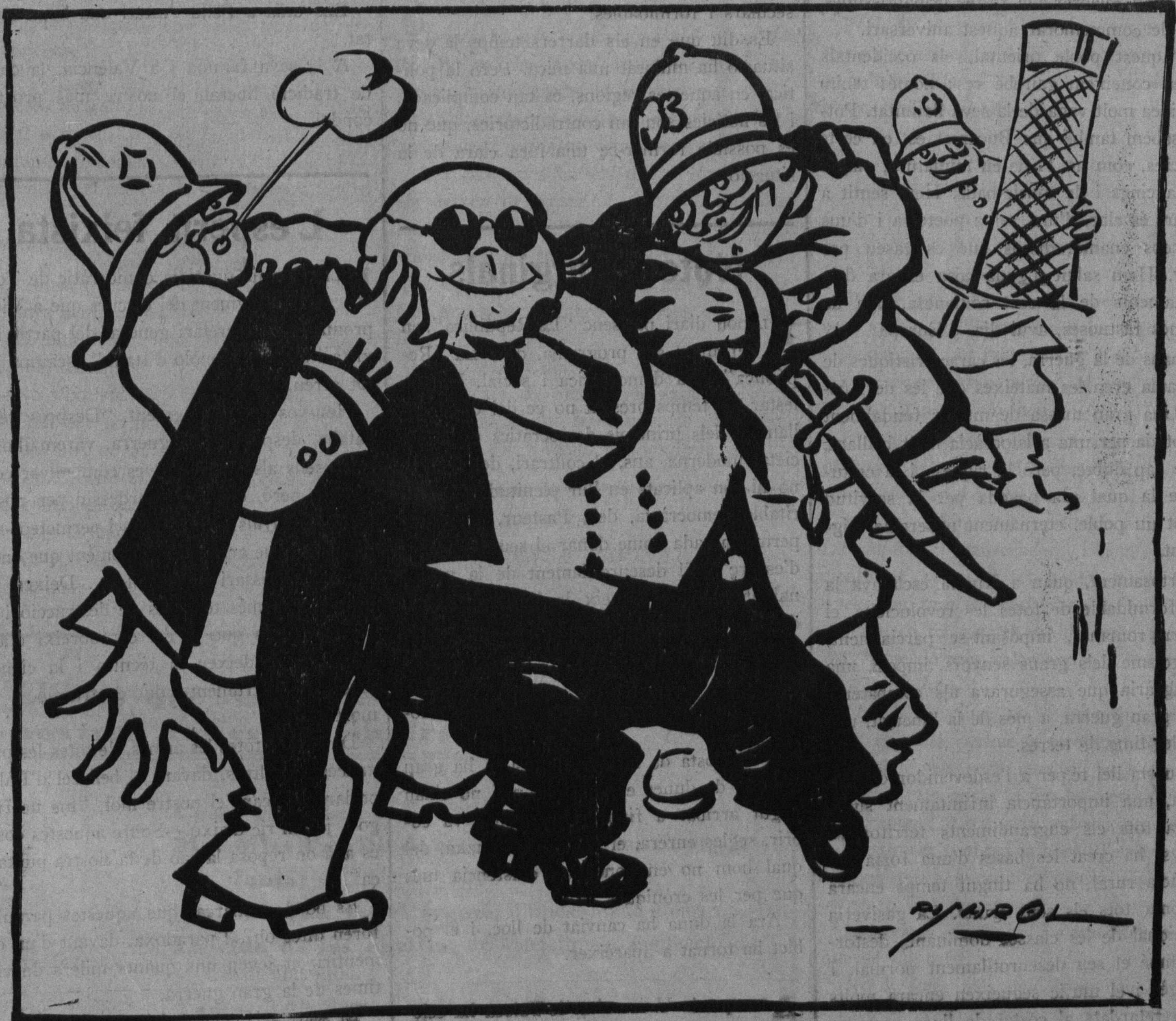
En fi, amb dir que fins la panera del monument a l'Anselm Clavé, n'està farcida, està dit tot, i això que aqueix monument és un dels que està demanant a crits que li passin el raspall pel gec per tal de posar-se a to amb les circumstàncies i amb les flors mateixes que enjoïen les seves plantes.

Barcelona, Ciutat de les flors, que no et

manquin mai, i que, per elles, facis arribar l'eterna il·lusió als que en tu i per tu viuen i als que a tu vinguin per admirar-te.

I fes també que no t'arrenquin cap més arbre, per allò que més vulguis... Que els arbres, si no floreixen, en canvi fullegen i fan bonic i fan ombra als que havem d'anar a peu com uns vulgars peatons disciplinats.

LL. R. C.

L'Esquadra nordamericana a Barcelona

El senyor Esteve imitant la marineria

Intencions

UN HOME EXEMPLAR

L'ALTRE dia es reuniren, en un restaurant de la Barceloneta, uns quants amics, uns quants devots de l'advocat Julio Martínez Jimeno, per a partir-se amb ell el pa i la sal. No fou un banquet vulgar, un banquet més en aquesta terra de banquets. Si fos així, no escriuríem aquestes quartilles.

Julio Martínez Jimeno mereix aquest i tots els homenatges, per la seva bondat, per la seva intel·ligència. I per la seva fidelitat a un ideal.

Avui això — tenir un ideal i ésser-li fidel — és quelcom més que un mèrit, és un miracle. Avui la majoria no té altre ideal que el de menjar i dormir i enriquir-se. Com en totes les èpoques de misèria el crit vil de Guizot a la burgesia parisenca torna a estar de moda: Enriqui-vos!

No hi ha altre ideal que aquest: el diner. I si alguns homes en tenen, per excepció, alguns altres el deformen, l'estrafan sempre que les circumstàncies ho exigeixen. Hom segueix, amb una obediència admirable, la política dels que manen.

Julio Martínez Jimeno és l'home que ha estat sempre fidel al seu ideal, l'home que no hi ha mercedat mai, que no hi ha traficant mai. Això, aquesta fe, li dona una aurèola de simpatia entranyable, d'optimisme, de joventut. Perquè Martínez Jimeno, malgrat els seus cabells blancs, és un dels ho-

mes més joves que he conegut. I un dels homes més bons. Jo crec que la bondat és una forma de la intel·ligència. L'home intel·ligent ha d'ésser sempre bo: per dignitat, per elegància espiritual.

Julio Martínez Jimeno és un advocat que mereix tots els adjectius més elogiosos: els de digne, illustre, savi, honrat. La seva toga és una de les més pures, de les més nobles. És un advocat que no hauria merescut els amargs dictoris de Swift, la sàtira punyent de Quevedo. És l'advocat al que no pot dur-se cap causa bruta, perquè no l'acceptaria. És l'advocat de la justícia, de la bondat; l'advocat dels pobres, dels tristos, dels oprimits.

Julio Martínez Jimeno s'ha de sentir orgullós d'aquests títols tan justos, tan merescuts. Julio Martínez Jimeno exerceix la seva carrera no com tants altres: per a enterbolir els assumptes i enriquir-s'hi, sinó amb la dignitat d'un sacerdot. Julio Martínez Jimeno és l'home que fa el millor que es pot fer a la terra: crear el bé al seu entorn.

Jo no he pogut assistir a aquest sopar de cordialitat i admiració que uns amics han ofert a Julio Martínez Jimeno: un deure greu me'n privava. Tampoc no he volgut enviar una adhesió freda i protocolària.

Però a la nit, a casa, amb els meus, he alçat la copa a la salut i la glòria d'aquest amic estimat, d'aquest home intel·ligent i bo.

Lluís CAPDEVILA.

Romania

LA gran Romania va néixer després de la guerra, ara fa deu anys. El mes de maig van celebrar-s'hi festes brillantíssimes, a fi de commemorar aquest aniversari.

D'aquest poble oriental, els occidentals no en coneixem gairebé res; només tenim una idea molt vaga de la seva llatinitat. Potser sabem també que Bucarest és, en certs aspectes, com un París en miniatura, plagat de dancings i de music-halls. Hem sentit a parlar, és clar, d'una reina poetessa i d'uns prínceps enamoradissos que es casen per amor. Hem sabut alguna cosa encara dels refinaments de la cort romanesa, una de les més fastuoses, avui dia, d'Europa.

Abans de la guerra, les característiques de Romania eren les mateixes que les de Rússia. Una gran massa de mujics feudalment explotada per una aristocràcia molt brillant, sense cap dubte, però la riquesa i la cultura de la qual era pagada per la servitud de tot un poble, eternament miserable i ignorant.

Sortosament, quan a Rússia esclatava la més formidable de totes les revolucions, el govern romanès, imposant-se parcialment, a l'egoisme dels grans senyors, imposà una llei agrària que assegurava als combatents de la gran guerra, a més de la llibertat, una part legítima de terres.

Aquesta llei té, per a l'esdevenidor de Romania, una importància infinitament superior a tots els engrandiments territorials. Però si ha creat les bases d'una forta democràcia rural, no ha tingut temps encara de donar tots els seus fruits. La gasiveria tradicional de les classes dominants destorbava també el seu desenrotllament normal. I el pagès i el mujic segueixen encara molts segles retardats al costat de llurs germans d'Occident.

Romania és així mateix una de les nacions on el problema minoritari—del qual tant s'ha parlat aquests dies amb motiu de belais,

la reunió de la S. D. N. a Madrid—presenta un aspecte més agut.

Les classes directores han seguit a Besaràbia i a Transilvània una política brutal de romanització a ultrança, desvetllant odis seculars i formidables.

Es diu que en els darrers temps la seva situació ha millorat una mica. Però la política, en aquestes regions, és tan complicada, i les notícies són tan contradictòries, que no és possible formar-se una idea clara de la situació.

Notes marginals

EL nou diari parisenc "La República", en definir el seu programa, diu: La "República" serà democràtica i social. El malestar del temps present no ve del desenrotllament dels principis democràtics en la societat moderna, ans, al contrari, del fet que no hi són aplicats en llur plenitud. "La veritable democràcia, deia Pasteur, és la que permet a cada home donar el seu màxim d'esforç". El desenrotllament de la personalitat humana exigeix la llibertat individual, la llibertat d'opinió, l'escola única, la igualtat de drets".

ELS capricis de la Natura són ben curiosos.

A la Costa de la mar Bàltica hi ha gran nombre de dunes errants que mai no s'han pogut arribar a fixar. Una d'elles va cobrir, segles enrera, el poblet de Louzka, del qual hom no en coneixia l'existència més que per les cròniques.

Ara la duna ha canviat de lloc, i el poblet ha tornat a aparèixer.

ARA que la Universitat de Tolosa ha celebrat, amb molta brillantor, el seu setè centenari, convé recordar "la seva divisa": "Ciència sense consciència és la ruïna de l'ànima". Aquesta frase profunda és de Ratan.

LES ESTATUES DE LA PLAÇA DE CATALUNYA

—Si aquest cavall es desboca un dia, pobres criatures!

Feliu Azzati

A València ha mort Feliu Azzati. Era un home de cor, un gran periodista, un gran republicà.

Aquests títols són prou perquè els homes de LA CAMPANA DE GRACIA hàgim sentit en gran manera la seva mort.

Ens unia a Feliu Azzati una bona amistat.

A la seva família i a València, la ciutat de tradició liberal, el nostre més profund condol.

L'esperit feixista

LEGIM a un quotidià democràtic de Tolosa un fragment del discurs que a Viena pronuncià el secretari general del partit feixista i que el "Popolo d'Italia" escampà per tot arreu.

Heu-vos ací el fragment. "Després de la batalla, després de la guerra, varem lliurar els fusells als nostres joves companys; consentint, però, que ens guardessin per nosaltres els punyals i les bombes i permetent-nos de creure que arribarà un moment que encara serà necessari utilitzar-los... Deixeu inventar les armes terribles de destrucció i de mort; deixeu que el cel es cobreixi d'ales d'aeroplans; deixeu la tècnica i la ciència inventar instruments de destrucció i de mort...

Davant de totes les armes, de totes les puixances, nosaltres, davant el bell cel d'Itàlia, cridarem encara el nostre mot, "me ne frego", jo em ric d'això.—Sobre aquestes coses és allà on reposa la raó de la nostra puixança".

Es bo de remarcar que aquestes paraules foren dites oh...! paradoxa, davant d'un cementiri on jueuen uns quants milers de víctimes de la gran guerra.

El secretari general dels feixistes "se ne frego", es riu dels morts d'ahir i dels de demà, el cas és que el feixisme vagi endavant.

Aquesta manifestació d'ara a Viena i allò de "Les armes que et donen, pensa que són per la guerra, conserva-les bé" del decàleg,

amb el qual s'ha d'educar la joventut italiana, fet públic dies enrera, marquen més que sobrerament, perquè tothom se'n doni compte, la fita vers allà on el Duce ha dirigit la mirada, i tot l'esperit que l'ànima.

D. COLOMER i OLIVERES

Estiu

Ja som a l'estiu;
la terra és granada,
la calda s'estén
damunt de les planes.

Gemeguen els grills,
canten les cigales,
s'eixuguen les fonts,
la terra és cremada.

Aquest sol de Déu
estella les branques,
resseca els torrents,
i els boscos abranda.

Ja som a l'estiu;
farem grans fontades
i aprofitarem
les ombres més llargues.

Res hi ha tan dolent
que no dugui en l'ànima
un poc de bondat
i un poc d'esperança.

L'estiu calorós
que tot ho abrassa,
també té frescals
i ombres regalades.

I dintre dels fruits
que ha forjat amb flames
hi ha una frescor
de terra sagrada.

Beneïm l'estiu!
que la calor passi.
Per quan vingui el fred,
gardeu-ne una flama.

Correu de l'Estranger

EL CONCORDAT ENTRE PRUSSIA I EL VATICÀ

Les relacions entre Prússia i l'Església catòlica eren determinades per una butlla o concordat firmat l'any 1821. Al·legant la caiguda de la dinastia prussiana i el tractat de Versalles, que modificava els límits de Prússia, la Santa Seu va notificar a l'Estat prussià que considerava aquell concordat com invàlid i que, per tant, n'havien de concloure un altre.

De manera que el govern prussià es va veure forçat a negociar un nou concordat que, després de laborioses i difícilíssimes negociacions, acaba d'ésser enllestit. Refusar aquesta concessió al Vaticà hauria estat provocar una ruptura que a Prússia ningú no desitjava, car els mateixos socialistes, que formen el partit governamental, practiquen i practican molt de temps encara una política d'aliança amb el centre catòlic.

Aquest concordat ha d'ésser ratificat pel "Landtag", on tindrà l'oposició, naturalment, dels protestants.

Durant la seva elaboració, hi havia, certament, alguna alarma entre els mitjans socialistes i lliurepensadors. L'exemple escandalós de Baviera, que va firmar un Concordat lliurant a l'examen de l'Església catòlica tot l'ensenyament primari, secundari i superior, semblava inquietant. Tanmateix, el cas de Prússia era ben diferent, perquè Prússia té una majoria protestant i no catòlica, i perquè el seu governament, com ja hem indicat, és socialista.

L'amenaça clerical ha existit, cert; però ha estat completament evitada. El nou Concordat no fa al Vaticà cap concessió important.

La gran gatada

Dos comerciants de gran empena tractaven d'explotar un negoci i parlaven així:

—Primer de tot, comprem una gran partida de gats i gates, i en poc temps en tenim un milió, perquè cada gata tindrà, almenys, dotze gats a l'any.

Les pells de gat valdran 6,25 pessetes les blanques i 3,65 les negres.

Tindrem, doncs, suposant que tot vagi bé, dotze milions de pells de gat a l'any i un ingrés aproximadament de 50.000.000 de pessetes.

Calculant que un home pot matar i escorxar 50 gats per 10 pessetes, seran necessaris 10.000 homes per tal que el negoci marxi bé.

Tindrem, així, cada dia un benefici de 25.000 pessetes.

—Bé, sí, però... i per alimentar tants gats?

—Es dedicará una secció apart per a la cria de rates en gran escala, i el problema queda resolt.

—Com s'explica això?

—Senzillament: les rates es reproduïxen quatre vegades més depressa que els gats, per tant, es procurarà tenir un menú de quatre rates al dia per cada gat, lo que no deixa d'ésser un bon tiberi i d'aliment.

—Perfectament; però, com engreixarem les rates?

—Molt senzill; amb els gats morts i escorxats; car amb la vianda de la quarta part d'un gat mort per cada rata pot aquesta anar ben alimentada.

Enric REQUENI

Per sota el nas

Maniàtic

EN Duran tenia una caseta a Sant Cugat, i la llogà al seu amic Serra. Aquest pagà religiosament el preu del lloguer, però a partir del tercer mes, va suspendre els pagaments. Duran, no volent ofendre el seu amic, no va fer cap reclamació, però veient la seva frescura, l'anà a trobar i li digué:

—Escolteu, la nit passada he somniat que havieu vingut a veure'm i que, parlant de diverses coses, us trèieu la cartera i em pagàveu els dos mesos que em deveu.

—I vós creieu en somnis?

—Es clar que hi crec!

—En aquest cas, doneu-me el rebut que ja us he pagat, i així jo també hi creuré!

Raó de pes

TOM i Totó juguen a fet. Tom és desobert. Totó cerca un nou amagatall. Mira a dreta i esquerra. Per fi s'amaga sota les faldilles de la seva àvia, una velleta de setanta anys, i crida: —Fet.

Tom entra i busca, busca. Tot d'un cop se n'adona que entre les cames de l'àvia surt el nas de Totó.

—T'adverteixo — diu Totó — que no m'hauries trobat si l'àvia no s'hagués fet un pet.

Transacció

OR a la sortida d'un teatre.

—Quant em fareu pagar per portar-me a casa?

—Vint pessetes.

—Vint pessetes? Pugeu al cotxe, i jo us hi portaré per cinc.

Nota de fumista

TENIM a les mans una nota d'un fumista, on hi ha detalls que val la pena de fer-los conèixer:

Despeses de camí	1,60
Enviat especial	5,—
Llimpiesa xemeneia	10,—
Suplement per menys de 5 xemeneies.	7,50

Músicofòbia

UN il·lustre pianista tenia un nét de vuit anys a qui adorava.

—Escolta, Lluís, què és allò que t'agradaria pel teu sant?

—No t'ho vui dir; tu no podries.

—Com que no podria? Tan car és?

—Oh, no; no et costaria res.

—Doncs, què és el que em reté podent-ho fer amb els meus medis?

—Ja et dic que no podries mai.

—En fi, explica't d'una vegada. Què vols demanar-me?

Llibres que recomanem als nostres amics els obrers:

Coses viscudes, de Santiago Rusiñol.

Memòries d'un llit de matrimoni, de Lluís Capdevila.

La Monja, de Diderot.

Sin novedad en el frente, d'Erick Maria Remarque.

La vida de les abelles, de Maeterlinck. Traducció de Cecili Gasòliba.

Yama, d'Alexandre Kuprin.

El professor Storitzin, de Leònides Andréiev.

Budapest, de Tomàs Kóbor.

David Copperfield, de Carles Dickens.

“LA CAMPANA DE GRACIA”

TÉ OBERTES LES SEVES PAGINES A TOTS AQUELLS AMICS SEUS DELS POBLES QUE ENS VULGUIN CONTAR ELS SEUS NEGUIES, LES SEVES INQUIETUDS, ELS SEUS ANHELS.

CONVE QUE NO MENYSPREEU AQUESTA ARMA. MOLTES INTRIGUES, MOLTS TORTS, MOLTES INJUSTÍCIES, ES COMETEN ALS POBLES I MOREN EN EL SILENCI. CASTIGUEM AMB L'ESCANDOL DE LES NOSTRES PATALLADES.

COLLABOREU EN AQUESTA OBRA DE CIVILITAT QUE ÉS, EN EL NOSTRE PERIÒDIC, LA SECCIÓ DE “CARTES DE FORA”. NO FEU, PERÒ, SERVIR AQUESTA ARMA COM ARMA DE VENJANÇA. TINGUEU SEMPRE UN CLAR SENTIT DE JUSTÍCIA!

—Que no toquessis el piano durant tot el dia.

Duplicitat

UN senyor va rebre una caixa tancada amb pollets a dintre.

—Jo us don les gràcies pel vostre obsequi — escriví a l'expedidor —, però dec advertir-vos que l'embalatge estava mal fet. Les fustes eren mal ajustades, i els pollets s'han escapat mentre els portava a casa. Després de molt buscar, només n'he pogut trobar que onze.

—Ja podeu restar content — va respondre el remitent —; jo sols n'havia enviat sis.

Decepció

ESTAS trist, amic meu!

—Sí! Figura't que escric al meu pare que m'envii diners per pagar el pis, i en lloc de pessetes, m'envia el rebut pagat.

Toca campanes

UNS veïns de la plaça del Beat Oriol se'ns queixen que les campanes de l'església del Pi no els deixen viure tranquils. En efecte, la música de les campanes és de les més aclaparadores que hom coneix, i es veu que aquests veïns no estan per músiques.

Les campanes no els deixen dormir, no els deixen descansar. I ells, que treballen, han de descansar. No hi ha dret a pendre al treballador les seves hores de descans. Més que les campanes i els qui les fan cantar, fan grans les ciutats els homes que treballen.

Hom diu si el rector d'aquesta església té una casa al Passeig de Gràcia. No se n'hi podria endur les campanes i deixar tranquils els voltants de l'església del Pi?

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

El “tonto” del poble

A cap poble deixa d'haver-hi un tonto: un tonto oficialment reconegut, s'entén. Perquè ja va dir Salomó, el savi, que el número dels tontos és infinit; i, en efecte, encara que filosòficament el número infinit no existeix, aplicat als tontos és rigorosament matemàtic.

Vet-aquí també el que escrivia un faulista xinès:

“El rei va dir: Jo havia buscat mil tontos i creia difícil trobar-los. Com és possible que en tan poc temps el número de mil hagi estat ràpidament lograt?”

Però jo aquí no em refereixo al tonto comú, sinó a aquest tipus de gest grotesc, mirada de xai i parla ximple, que fa “recados” o porta vida de trinxeraire, que és la riota de les noies, i el pim-pam-pum dels nanos.

El tonto que, per regla general, és solter — i ja en això demostra una certa llestesa — no es quedarà un sol dia sense guanyar per alimentar la seva mare, amb més lleialtat i seguretat que un fill llest.

Però ell es guanya la vida sense penes, sense cap esforç, amb la prerrogativa de la seva imbecilitat, i pot jactar-se de la seva vivor, com aquell altre tonto:

A mi em diuen el tonto
els tontos del meu veïnat;
ells, per menjar, treballen,
jo menjo ben descansat.

També té els seus amors el tonto: ell besa amb tota llibertat les noies, i les noies el besen a ell per fer-ne befa; i ell sap molt bé deixar-se besar perquè té tots els pèls de tonto que li convenen.

Com que és tonto, alguna senyora que el protegeix i que fia en la inconscient discreció del idiota, el porta a casa seva, el mima, li incita la animalitat... i tonto a la vista. L'escàndol no transcendeix, i si ell, inconscientment, relata el fet, ningú no el creu; o el creu tothom, però sempre queda allò de “quí en fa cas del que diu un tonto!”

L'home de més valer arriba a envejar la sort de l'idiota.

Tots li somriuen. Si comet un delictes, queda impune, perquè és irresponsable; ningú s'ofèn pels seus insults; va a tots els beneficis “de gorra”; diu les veritats, i les hi accepten; furta i fa gràcia; per broma i divertiment li obren la boca i l'embriaguen, i li aposten a que no es menja una síndria grossa o vint merengues.

Les dones el mimen, i s'aprofiten per tal que ell s'aprofiti.

No li falta més que ésser concejal per treure el màxim profit; i fins moltes vegades ha estat elegit concejal...

Amb lo que queda demostrat que el tonto del poble és l'únic llest veritablement.

Alfio FAEVRIS.

DIBUIXOS D'ORTEGO

Modismes de llenguatge

Un home de pit.

Un home de punys.

Treure els queixals.

Parlant amb el cor a la mà.

Fent l'ós.

Plorant un riu de llàgrimes.

Encara que la mona es vesteixi de seda

El va deixar clavet a la paret.

Tenir mala sombra.

Papant mosques.

Posar-se en camises d'onze vares.

Tenir molts fums.

A Mèxic les lleis seran interpretades en el sentit de permetre el culte, però l'acció contra els catòlics rebels continuarà. Ho trobem naturalíssim.

EN la qüestió aranzelària nordamericana, el Canadà diu que no usará de represàlies. Trobem que pensa molt bé el Canadà. Al final, les represàlies mai serveixen de res.

PETAINE substituirà Foch a l'Acadèmia francesa.

De Pétain a Foch, però, hi ha més diferència que un foc no en cremaria.

MACDONALD ha tornat d'Escòcia a Londres en avió.

Això no interessa gaire. El que interessa és que, posat al poder, voli i de valent.

AH! Que no sigui simbòlic el viatge de MacDonald a Escòcia abans d'entrar al poder. No voldríem que els laboristes es quedessin amb el bacallà esqueixat.

A Nova-York han topat dos trens aeris. Són fantàstics, els nova-iorkins. Tot ho fan extremat. O endins de terra o molt enlaire.

L'equilibrista fa el seu passeig diari. "Ric Rac", París.

Després, a l'hora de les topades, són els treballadors.

TOM Mix, el cèlebre pel·luculer de lladres i assalts, s'ha trobat amb un lladre de

debò. Un criat que li ha robat per valor de 15.000 lliures esterlines.

Ara Tom Mix en farà una pel·lícula i farà set vegades la pau.

STRESEMANN ha tornat a Berlín. S'ha celebrat la conferència de les minories. I què?...

Quina comèdia més llarga! No s'hi podria trobar un bon final?

ELS laboristes ja han privat que no es fes un locaut que afectaria a mig milió de treballadors cotoners.

Això és fer feina!

A Texas s'han fet escàpols quaranta reclusos i se n'han endut els guardians.

El boxador que al ring té el costum d'agafar-se a la corda.

"Pasquino", Torino.

No se'ls enduen pas, però, perquè els guardessin. Quan han estat lluny, els han deixat anar.

Es potser la primera vegada que els reclusos deixen anar els guardians.

S'HA desmentit el rumor que Hindenburg estava malalt.

Ho fem constar per a la major tranquil·litat dels germanòfils.

HOM diu que la conferència per a la reglamentació de les reparacions i de l'ocupació haurà lloc a Baden-Baden.

I doncs, que no ho saben, que no val a badar?

UN soldat d'infanteria s'ha penjat, a l'hospital de Versailles.

De tan bé que hi devia estar, sens dubte.

—Entesos! Vol que li faci una butxaca pel revòlver?

—Oh, és inútil. Sóc vidu.

"Gringoire", París.

SEGONS unes estadístiques recents, el nombre de casaments augmenta a Alemanya d'una manera extraordinària.

A ben segur que es casen per patriotisme. Quina gent, aquests alemanys, quina gent!

EL govern veneçolà dóna per resolta la rebel·lió de l'Estat de Coro.

Santiago Rusiñol

acaba de publicar un nou llibre que porta per títol

COSES VISCUEDES

Es el Volum IV de la «Col·lecció d'Obres Selectes»

Preu: 2,50 ptes.

Es molt còmode això de resoldre les revolucions per R. O.

EL parlament examinarà un projecte de Hei que augmentarà fins als 55 anys el límit d'edat per a fins militars.

EL diari "L'Osservatore Romano" tornarà a ésser posat sota la direcció de la Santa Seu, com abans de 1919, i serà confeccionat al recinte de la Ciutat Vaticana.

Un diari amb olor de santedat.

LA monja mare Concepció, condemnada a vint anys de presó per la seva complicitat en l'assassinat del general Obregón, serà enviada a la colònia penitenciària anomenada la Illa del Diable mexicana.

Coses que passen. Una monja enviada al diable!

ELS diaris asseguren que pot donar-se per abolida la pena de mort a Alemanya. El ministre de Justícia del Reichstag ha declarat que no hi haurà en el parlament una majoria per a sostenir la pena de mort.

I és que la pena de mort repugna avui dia al món civilitzat.

DIUEN que el poeta indú Rabindranath Tagore, que viatja a bord del paquebot japonès "Taiyo Maru", ha refusat desembarcar als Estats Units per sofrir l'examen dels funcionaris de la immigració. Aquests funcionaris tracten els immigrants amb menys consideració que el bestiar.

—Insultar! — féu Tagore —; és tot el que saben fer els americans?

Probablement, haurien estat més amables amb l'il·lustre filòsof i poeta indú, si Tagore hagués estat un rei del plom o el president d'un trust petrolífer...

RUSSIA vol adquirir un gran nombre d'avions.

I que en regali un a Trotski i almenys podrà residir al cel, ja que no el volen a la terra.

HI ha un professor anglès que ha inventat un nou llenguatge sols amb cinc cents vocables.

Nosaltres en sabem un de més breu.

Amb una mirada diem moltes coses.

A Santander han passejat pels carrers quatre cents milions de pessetes.

I han arribat a lloc sense que en manqués una.

Després diran...

A. C. (Salt). — No pot anar.
L. A. — Encara menys.
L. J. — Potser ho publicarem, però no li podem assegurar.
P. B. — Apa, home! Per qui ens ha pres?
F. E. — Aquests negocis bruts no fan per nosaltres.

B. L. — Ai, senyor! Quanta innocència!
I. C. — Anirà, un xic escurçat.

I. T. — No, senyor, no: s'ha equivocat de porta.

A. T. — Res, no farem res.

Ll. D. A. — No sabem si és un ximple o un poca-vergonya.

Imp. "La Campana". — Olm, 8, Barcelona.